

Pětset potřetí, rekord podruhé, v moři poprvé a ryba žádná

Do třetice všeho dobrého jsem se i letos vydal na šestidenní šílenství do Antibes. Vzhledem k tomu, že by se popis toho neustálého chození dokola mohl zdát někomu nudný, zaměřím se v této své ultrareportáži hlavně na novinky a kuriozity.

A hned první novinka - posílil jsem svůj doprovodný tým, vedle tradičního kouče Karla jela ještě jeho partnerka Pavla. Jak jsem předtím řekl v rozhovoru pro rádio Jizera, necítil jsem se moc dobře, takže moje účast byla taková sázka do loterie. Ale to je konečně vždy. Kromě toho se mi nepodařilo srazit dolů pár kilo nabytých přes zimu, což se nakonec ukázalo jako výhoda, aspoň mne tam ten uragán neodfoukl. Jedno odpoledne byly takové poryvy větru, že mi Pavla musela vlézt do stanu, aby ho zatížila. Ne, já tam v tu chvíli nebyl...

Čímž se dostávám k další novince – letos jsem neplánoval jen povalování v autě, ale pro větší pohodlí jsem přibalil i stan. Půjčila mi ho dcera s manželem a doma na zahradě mi ukázali, jak se staví. V Antibes jsem si ho pak musel postavit úplně sám. Měl sice trochu jiný tvar než na tehdy zahradě, ale účel splnil. Fakt je, že po závodě mi ho museli sbalit Pavla s Karlem, já už neměl sílu vyrvat kolíky za země. Kvůli tomu větru jsme je tam museli všichni pořádně zatlouct.

Zaujalo mne i úsporné řešení výbavy jednoho z běžců, na autě měl na střeše takovou tu rakev, a když ji otevřel, rozbalil se mu z toho přístřešek, kam chodil spát. Opravdu úsporné řešení, hlavně pro případ, že by se už třeba vůbec neprobudil... A spousta lidí měla stany, co se jen vybalí z futrálu a ony se samy složí nebo spíše rozloží a postaví. Jen je připevnit k zemi. I s tím ovšem měla řádnou práci dvojice běžců, která zakotvila přes uličku od nás. A vzhledem k tomu, jak jim to šlo od ruky (doslova) a že měli kšiltovky a jeden měl žluté tričko a ten druhý červené, napadla nás okamžitě jediná myšlenka - Pat a Mat žijí!

Na startu se letos sešli zástupci všech kontinentů, chyběli už jen borci z Antarktidy a Tučňáci z Madagaskaru. Startoval dokonce i další český zástupce, pro mne dosud neznámý běžec, který asi zůstane nadále neznámým i pro ostatní, protože s nikým nekomunikoval a nebylo to jen jazykovou bariérou, protože bavit se nechtěl ani se mnou. Žádný zázračný výkon, na který by se musel tak soustředit, ovšem nepředvedl.

Další letošní novinkou byly výstražné značky, které se objevily tu a tam na plotech a jejich význam byl zřejmý. Stejně ale občas někdo zákaz porušil, zvláště za zatačkou vedoucí okolo mola, tam pak byla svěží mořská vůně přehlušena vůní méně svěží. Byl jsem přímým svědkem situace, kdy tam jedna běžkyně předřepla s vysvětlením, že ta značka platí jen pro pány...

Že se druhý den přehnala bouřka s krupobitím a že pak zase bylo nesnesitelné vedro, to žádné novinky nebyly, o kapce u nosu platí totéž, tvořila se v obou případech, i když neustále vanoucí mistrál se ji často snažil zlikvidovat. Ale hezky jsem se opálil...

Vzhledem k rekordnímu počtu účastníků byly letos karavany a stany umístěny i po levé straně nejhoršího, kamenitého úseku okruhu, což činilo trať nejen užší, ale hlavně v noci hůře osvětlenou. A když k tomu připočteme promočené boty, měl jsem letos první puchýře už po necelých 100km. Na druhou stranu jsem zase až do konce závodu vydržel bez kapsicínových náplastí, kterými si vždy olepuji bolavá místa. Ne, že by mne nic nebolelo. Naopak, jednodušší bylo sčítat, co mne zrovna nebolí. Ale nějak jsem si řekl, že to zkusím vydržet, a taky to šlo.

Stejně tak s občerstvením, zkusil jsem se více orientovat na erární občerstvovací stanici, když to jedí ostatní, proč bych nemohl taky. Ládoval jsem tedy do sebe brambory a bramborovou kaši, kdykoliv to bylo k dispozici, zkusil jsem i šunku, hodně slaný salám, dokonce jednou i hranolky nebo slané buráky či pečené jablko. Do toho mi občas něco uvařili i moji opatrovatelé, osvědčila se zvláště vajíčka natvrdo, a to se stihli přitom i vystřídat v opalování na pláži. Samozřejmě jsem tu pestrou stravu na podporu lepšího trávení občas doplnil několika loky piva a dvakrát jsem si k večeři povolil i deci červeného. A žaludek spolupracoval na výbornou.

Takže to všechno vypadalo jako idylka, já jsem od začátku volil volnější tempo, po dvou dnech jsem oproti minulým rokům ztrácel asi 15km a zdálo se, že už o nic nepůjde, ale třetí a čtvrtý den jsem to dohnal, a najednou tu byla nejen motivace překonání stávajícího nejlepšího čs. výkonu, ale začala se i rýsovat možnost místa na stupních vítězů, neboli, jak se tady říká, na pódiu.

Pátý den jsem se soustředil hlavně na to, aby mi některý ze soupeřů příliš „neodskočil“ a šetřil jsem síly na závěr, tedy pokud se v takovém stavu dá ještě o nějakém šetření vůbec uvažovat. Po poslední večeři zbývalo do konce necelých 20 hodin a já už jsem si začínal být jistý třetím místem, dokonce jsem pošilhával po místě druhém. Jako dosud každý rok jsem zkusil poslední večer nasadit maximální tempo, vydrželo mi to několik hodin, v té době jsem chodil o dost rychleji než vedoucí závodník, jasně jsem si upevnil třetí pozici a k druhému místu jsem se přiblížil na pouhých 5km. Jenže francouz Dalphin měl také ještě dost sil a svůj náskok si neustále držel a kontroloval.

To zrychlení mělo možná i jiný důvod, k poslední večeři, nevím, proč mne napadlo přirovnání „Poslední večeře páně“, jsme totiž měli mimo jiné také hrách. Ne kaši, ale vařený. A to mělo pochopitelně i důsledky. V následujících hodinách bylo na trati hlučno. Důstojnost ztrácely i dámy. Ale k znešičtění trati nedošlo.

Od lidí ne, zato od jednoho nevychovaného psíka ano. A žádný majitel se k tomu nehlásil. Takže se nám před setměním objevil uprostřed cesty po nábřeží zajímavý útvar. Ten pejsek dokázal tři šišky utvořit do trojbokého jehlanu a čtvrtou umístit nahoru na ně. A tato vratká stavba tam vydržela netknutá až do rána, přestože oblast nebyla nijak extra osvětlena. Zato hned ráno po rozednění to někdo rozkopl a další rozšlapali.

Jako každý rok jsem při průchodu kolem mola a pláže sledoval rybáře, ale ani letos mi žádnou rybu neukázali. Jedna ryba za tři roky, to je bída. Také jsem dva dny marně vyhlížel černého králíka, který tam každý rok pobíhal. Už jsem si říkal, že asi skončil někde na pekáči, když se konečně třetí den objevil. Tedy pokud to byl ten samý. Přinesla si ho prostorově významnější žena tmavé pleti v přepravce, sedla si na lavičku, vytáhla plastovou láhev, vylila obsah kolem sebe do pravidelného kruhu a vypustila králíka z klece. Očekával jsem, že bude následovat něco z oboru černé magie, ale v dalších dnech, kdy tuto činnost opakovala, mi došlo, že králík se zřejmě nerad koupe a že ji prostě přes ten mokrý kruh neuteče.

No, a pak přišla ta očekávaná chvíle, kdy jsem překročil metu dosavadního českého rekordu. Ty národní rekordy se tady docela hlídají a každý nový rekordman pak absolvuje čestné kolo či dvě s vlajkou. Jeden z pořadatelů se mne tedy při průchodu kolem vlajkového pole zeptal, která že to je ta česká, vrazil mi ji pak do ruky a už jsem si užíval své chilky slávy, cvakání fotoaparátů, vrčení kamer a potřásání rukou.

Malinko jsem potom ale ztratil motivaci k dalšímu honění kilometrů, vždyť ono stačí ten rekord překonat jen o kousek, kdo se s tím pak má za rok zase překonávat, že? Bubka to dělal taky tak, trefně poznamenal švédský veterán Nyström, se kterým jsem se zastavil na kus řeči. Taky mi řekl, že mne ještě nikdy neviděl u konce sil, což mne potěšilo stejně jako dotaz staršího běžce Boulangera „How are you young“? Ne, jak jsem starý, ale jak jsem mladý.

Po dobu závodu bylo jako tradičně možno nám posílat přes internetové stránky povzbuzující vzkazy, které nám cca 2x denně pak pořadatelé tiskli a předávali. Kromě tradičních povzbuzovatelů přibylo pár překvapivých, např. ze Švédska, a francouzka Magali to zkusila dokonce v češtině! Bohužel, od českých chodců nic, on to totiž pan administrátor českého chodeckého webu ihned po uveřejnění zase smazal...

Nakonec se tedy hodnota nového čs. rekordu ustálila na metě **536km a 153,75m** (fakt to měřili na centimetry), což znamenalo třetí místo a postup na 11. příčku dlouhodobých světových tabulek.

Za zmínku ještě stojí jeden ze španělských běžců, který se pohyboval na čele závodu a asi moc neodpočíval, protože třetí noc se začal nepřítomně motat na trati, až k němu poslali

doktora, ten mu nařídil povinný odpočinek a zahnal ho do erárního velkého stanu. Španělák však za pár okamžiků podlezl stanovou plachtu a situace na trati se po chvíli opakovala. Tentokrát mu už doktor sebral číslo s čipem a vrátil mu ho, až si závodník opravdu na chvíli zdřímnul. Ten pak v konečném pořadí obsadil dokonce 2. místo!

Těsně před koncem závodu jsem si ještě nechal ošetřit puchýře, abych na ty stupně vítězů vůbec vylezl a ještě před vyhlášením jsem pojal myšlenku, že konečně vlezu do moře, když jsem za ty tři roky šel kolem pláže asi 1500x a ani jednou se nevykoupal. Jak jsem si

řekl, tak jsem i učinil, ovšem činit jsem to neměl, protože slaná voda nebrala ohled na ošetřené puchýře a léčila je po svém. A k tomu ještě kamenité dno. Takže jsem zůstal stát po kolena ve vodě neschopen jakéhokoliv pohybu. Pavla pro mne musela přijít a pomalu, krůček po krůčku mne vyvést jak slepého stařečka. Těch pár metrů jsem střídavě klel či vyjadřoval citoslovce bolesti.

Závěrečný ceremoniál příjemně zpestřila výborná kapela Beatles Revival, ale ještě předtím nám pořadatel oznámil smutnou zprávu, že tento ročník byl, bohužel, v Antibes poslední, nechal nás chvíli tesknit, aby nám vzápětí zase zvedl náladu videozáznamem nového místa pro příští ročník – bude to automobilový okruh v Le Luc en Provence. A slíbil i větší počet rámcových disciplín. Tož, budu-li živ a aspoň trochu zdrav, už se těším.

